

(1)

Amikor rám kacsintottál, behorpadt a fejem. Szerinted nem attól van, de én tudom, hogy igen. Most sírjál, légy szíves. Én is sírok egy kicsit, féltőn el-

60 Borsik Miklós

HÍMFORGÁCS

Horváth Benjinek

kezded, aztán nekem már abbamarad, amikor te még mindig folytatod. Telesírjuk a horpadásom, gyere, lefekszem ide, csorgasd. Szerintem ez maga a csoda. Vagy nem tudtad, hogy ebben a városban már évszázadok óta nem

sírt senki? Egyedül brillírozunk, és ha nem kacsintottál volna, ez is képtelenség lenne. Fájdalomhagymákat fogunk természetni, hogy újból sírhasson az egész város. A fájdalomhagyma a fájdalmat ugyan nem támogatja, de a könnyek barátja. Sőt, a szülőanyja. Különleges növényről van szó, képzeld, egyetlen ismert hagymafaj nem segít. Mindent kipróbáltak már, de az én fájdalomhagymáimat még nem ismeri senki. Előttünk 1792-ben sírtak itt utoljára rendszeresen, és onnantól a mainstream hagymákkal se működik, más praktikák se válnak be. Blugy-blugy. Ezt a blugy-blugyot csak viccből mondtam, de tényleg egyre nehezebb megszólalni. Elárasztod a számat. Kérlek, hagyd abba. Elég lesz, gyere ide inkább, és igyál vissza valamennyit. Ez az, lefetyelj a homlokomból. Nagyon jól csinálod. Döbbenet, hogy ilyen mély ez a horpadás, nem? Voltaképp meg is baszhatnád a kobakom. Na jó, azért nem, de szerinted egy ekkora mélyedéstől hogy-hogy nem sérült meg az agyam? Vagy megsérült? Szerintem korábban is ugyanígy viselkedtem, na felejsél el, félreértesz, húzd csak vissza a slicced azonnal! Inkább elmondom, mi volt, csak kitörlöm a fejem.

(2)

Szóval az egyik utolsó könnynek még templomot is építettek, és most ahhoz imádkoznak. Állandó hőmérsékleten tárolják, üvegfal mögött őrzik, lefagyasztva. Basszus, annyira szép lányok imádkoznak ott mindig. Te szereted a lányokat? Én sokáig csak pockokkal voltam hajlandó együtt aludni, mármint nem úgy értem, hogy sokkal szebb volt az álmom, ha magam mellett tudtam őket, hanem felizgattak. Csak az volt a baj, hogy belehaltak az aktusba, és reggel mindig arra gondoltam, ha már így fogyasztom, ennyi erővel meg is ehetném őket. Oké, vegetáriánus vagyok, de az meg hülyeség. Fel kéne adnom. Inkább egye meg az ember a pockot, mint hogy halálra keféli, nem? Tényleg, a Györgyöt ismered? Az volt még a nagy pockos, de végül ő is abbahagyta. Képzeld, nem engedte, hogy becézzük. György majdnem pocok méretű.

Nyilván szégyellte, hogy amikor felkampózott egyet, majdnem azt hitted, a pocok tűzi fel őt. Elképesztő, hogy ekkora. Lassan, de biztosan megy össze, szerintem sohasem áll meg a szíve, csak elfogy. Na de visszatérve a könnyekhez és a szép lányokhoz, az ottani lányoknak leginkább a haja szép. Térdelnek a vitrin előtti kőlépcsőn öten-nyolcan, és amíg le van hajtvá a fejük, addig nem, de ha felnéznek, és a szent könnyre összpontosítanak, vízszintes lebegésbe kezd a hajuk. Minden tincs, akár egy nyíl, az ereklyére mutat.

61

(3)

Figyelj, legyen az, hogy lefagyasztjuk ezeket, néhány könnyel odaszaladunk az imádkozó csajokhoz, felmutatjuk a cuccot, és már futunk is visszafelé. Ezek megérzik, ezek tapadni fognak. Egyből tudni fogják, hogy valódi könnyek, aztán megőrülnek tőle. Látom is magam előtt, ahogy átgázolnak a Nándin, kifelé menet fel fogják lökni a templomajtóban. Látom a könnyek hirtelen madarait. Csőrükkel lopnak meg bennünket, egyszerűen kikapják a kezünkől a kincset, már odakinn, és akkor mi jön, mi jön? Megint a tincserekció. Csak most felfelé mutatnak a hajak nyilai, de hamar vége a jó világnak. Ahogy a könnyek a tolvaj madárraj megannyi csőrében elolvadnak a nejlontasokban, úgy veszítenek tartásukból a tincsek. Ezeknek csak a fagyott könnyre áll fel, érted, Marcipánpocok? Igen, igen, pontosan úgy nézel ki most, meg se mozdulsz, példaértékű. Többé nemhogy nem dugok, nem is eszem kisállatot. Megformálgatom édességnek. Az élők ne pusztuljanak rúttul, nézd csak ezt a Nándit, a szerencsétlen. Egy marcipánpocok megtaposható! Nem fáj senkinek. Kacsints egyet, öreg. Majd behorpadok. Inkább így nyerjük könnyeket.

(4)

Tudod, úgy érzem, illene visszamenni. Ha nem is temetjük el a Nándit, legalább nézzük meg. Fura, de én kezet ráznék vele. Te gratuláltál már egy halottnak? Mégiscsak nagyszerű, hogy kijutott innen. Mi az, hogy honnan? Persze, nem az ő érdeme. Ráléptek. De így se piskóta. Próbáljuk meg, hogy amíg rázom a kezét, te mosolyra húzod a száját. Így örüljön. Kérlek, viseld el a nyálát. Vedd figyelembe, hogy nem ő nyálaz be. Halott. Amikor a szájában nyúlkálsz, nincsenek veled szándékai. Mondd csak, mit lehet ezen nem érteni? Egyre melegebb és fényesebb minden. A lányok tincsei percenként nőnek métereket! Meg se görbülnek, micsoda délután! Masszírozz erősebben, valami odafenn is készülődik. Ezek a könnyek sem érdekesek már. Sem a régiiek, sem az újak. Lánykoszorú, napba nőző hajak, középpütt pedig mi. Bal kezettel a kinyiffant Nándi lelkének integetsz. De hányfelé?

(5)

Precízen kalimpálsz, meg kell mondanom. Hiszen bárhol lehet ilyenkor a Nándi. Közben a jobbod már a seggemen, úgy is van! Gratulálok. Mindenkinek és mindenhez. Csemegebaszás vagy apokalipszis, nem mindegy az
62 neked? Gondold meg, 1792-ben, amikor utoljára sírtak ebben a városban, György egyszer arra ébredt, hogy kőből van a farka. Elhatározta, hogy gyorsan kifaragja, mert nem hasonlít az arcára. Régi vágya teljesülhet ezzel, vélekedett már a műhelyben, véső és kalapács után matatva. Amíg húsból volt a fasza, nem tehetett semmit. Ha akkoriban belevág a makkjába, nem lehet túl soká az önazonosság maximalistája. Elvérezik. Bizony, eljött az ő ideje, ült az ágy szélén, a falitükör előtt, és az arcát másolgatta. A hulladékot a szőnyegre szórta. *Kicsi marék hímorzsalék*. Később ledarálta, becézgette, *geciment, geciment*, aztán ha valaki belerejszolt a kedvéért a kicsi kupacba, összekeverte a hozzávalókat, és építkezni kezdett. A szobrászkodás után a hálóba lánysereg rohant be, merev hajakkal és kislőrészsel. Valószínű, hogy a tincserekciók voltak, akiket mi is megismerhetünk a templom körül. Eltávolították a Gyögyről a totemet, mielőtt befejezhette volna a képmást. Ököllet törték le a faszt. A lombfűrész sem mire nem jó, mert noha fára vártak, hímforgácsra, kő jutott nekik. De a kőpéló számukra instant növényi béke volt, simogatás, szemcsekéregzés. Száz évig tisztelték, mígnem elfogyott. A könnycsepp lett az új bálvány. Fasz, napsugár, könnyek, meg még van egy pár dolog, ami lázba hozza őket. Nem olyan sok. Gyere, menjünk. Kacsintsál egyet, és akkor behorpad a fejem, hogy a homlokomba sírjál, és a többi. De hogy akkor majd elfelejtjük mindezt, azt nem mondhatom. Azt se mondom, hogy nem ígérek semmit. Csak hogy nem tudom, mi lesz, és ez nem ígéret.

